

Arrest

nr. 197 145 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN BEURDEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN BEURDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2015 biedt de verzoekende partij zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Deurne, teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met dhr. J.H.

1.2. Op 30 november 2015 wordt een weigeringsbeslissing betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning genomen. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in.

1.3. Op 28 december 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.4. Op 8 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 15 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Bij arrest nr. 174 257 van 6 september 2016 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.7. Op 25 oktober 2016 verklaart de Rechtbank van Eerste Aanleg per vonnis de vordering vermeld in punt 1.2. ontvankelijk, doch ongegrond. Tegen voormelde beslissing stelt de verzoekende partij hoger beroep in.

1.8. Op 4 november 2016 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 18 november 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 183 633 van 9 maart 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.11. Op 23 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 22 mei 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

1.13. Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 187 711 van 30 mei 2017 verwerpt de Raad de vordering.

1.14. Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 15.12.2015 (bijlage 13 van 9.12.2015) en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werden verstuurd op 19.03.2016 (bijlage 13qq van 15.03.2016) welk werd verlengd tot 25.09.2016 en op 26.03.2017 (bijlage 13qq van 23.03.2017). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De wettelijke samenwoonst dat betrokkene wenste te registeren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoonst niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. H.J.J.N. (...) (°22.01.1972) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Ghana.

Tijdens betrokkenes arrestatie door PZ Antwerpen op 22.05.2017 wegens illegaal verblijf beweert betrokkenes partner dat betrokkene enige vorm van autisme heeft. Als betrokkene bang is, zou hij zich in zichzelf kunnen keren. Hij neemt hiervoor geen medicatie. Betrokkenes ouders wonen nog steeds in Ghana. Indien betrokkene zorg nodig heeft wat deze vorm van autisme betreft, kunnen zijn ouders mee instaan voor deze zorg in het land van herkomst. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.15. Op 24 mei 2017 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.16. Op 29 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.17. Op 7 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.18. Bij arrest nr. 188 672 van 20 juni 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.17.

1.19. Op 12 juli 2017 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Accra in Ghana.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Artikel 74/11, §1 stelt uitdrukkelijk het volgende: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "(eigen onderlijning)

De verwerende partij moet, indien zij beslist dat een bijlage 13 sexies een wettelijke optie is, de specifieke omstandigheden van elk geval in acht nemen. Dit teneinde een inreisverbod op te kunnen leggen van maximum drie jaar. De termijn van drie jaar is bijgevolg geen dwingende termijn, doch kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht om aan te geven waarom zij heeft geopteerd voor de maximumtermijn van 3 jaar.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de verplde wet van 19.07.1991.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijk overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of

loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS, 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS, 24 september 2008, nr. 186.486)

In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing en de keuze voor een maximumtermijn van drie jaar slechts als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. "

Verwerende partij heeft met voorliggende beslissing niet enkel haar formele motiveringsplicht geschonden, doch tevens het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Bij het nemen van een beslissing met zulk een verregaande draagwijdte moet verwerende partij immers ook zorgvuldig tewerk gaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat zij alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. De zorgvuldigheidsnorm houdt tevens in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP1970,382.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in zulke gevallen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tót de door haar gedane feitenvaststelling en of er gegevens aanwezig zijn in het dossier die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS, 23 april 2003, n° 118.534; RW, 24 augustus 2011, n° 65.747)

Tenslotte dient zij, tevens gelet op de discretionaire bevoegdheid (de keuze die zij dient te maken tussen een periode gaande van 1 dag tot 3 jaar) die zij heeft, het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Hierbij dient Uw Raad na te gaan of er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf, er dient gecontroleerd te worden of verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Aangezien verwerende partij meent te kunnen voorhouden dat zij niet dient aan te tonen dat het noodzakelijk is een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, doch dat het volstaat aan te tonen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar. Dat verwerende partij derhalve meent dat zij niet dient te motiveren waarom zij dit inreisverbod van 3 jaar heeft genomen, dat dit strijdig is de formele motiveringsverplichting, zoals blijkt uit artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hiermee stelt zij namelijk impliciet dat zij steeds een inreisverbod van de maximumperiode dient op te leggen, tenzij specifieke omstandigheden het wenselijk maken dat een inreisverbod van een kortere periode wordt opgelegd. Dat dit echter tegenstrijdig is met het proportionaliteitsbeginsel. Dat hierbij dient nagegaan te worden of er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf. Het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar behoeft immers een verregaandere motivering, gelet op de inmenging die deze met zich mee brengt. Zij dient derhalve te motiveren waarom zij kiest voor een inreisverbod van 3 jaar, niet waarom zij nalaat te kiezen voor een inreisverbod van kortere duur.

Dat artikel 74/11, §1 voorts stelt dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dat verwerende partij hieronder meent te kunnen verstaan dat zij louter dient op te sommen dat verscheidene fundamentele mensenrechten volgens haar niet werden geschonden. "Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: (...) dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (...) dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt Dat de opsomming van de rechten van verzoeker geen motivering betreft waarom al dan niet een inreisverbod de duur van drie jaar zou moeten hebben, deze opsomming stelt immers duidelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst hier geen schending van zou inhouden. Mogelijks kan een gedwongen verblijf van 3 jaar hier wel een schending van inhouden.

Dat blijkens de bestreden beslissing de enige reden van het besluiten tot een inreisverbod van drie jaar derhalve het niet uitvoeren van eerdere bevelen tot het verlaten van het grondgebied. Dat verzoeker na de twee eerst genoemde bevelen een asielprocedure heeft opgestart, gelet op zijn homoseksuele

geaardheid. Dat een verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming tevens inhoudt dat een verwijdering naar het land van herkomst onmogelijk is. Dit houdt vervolgens tevens in dat de bevelen om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd konden worden.

Het past hier te verwijzen naar de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Zo wijst de Raad er op dat de "terugkeerverplichting" in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd als de administratieve of rechterlijke beslissing waarbij wordt vastgesteld "dat verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard", waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het "illegaal verblijf wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot, verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. Gelet op de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning, dient te worden vastgesteld dat in dit geval de vreemdeling wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn - zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden.

Nergens in de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en nadien een verblijfsrecht verkrijgt dat conform de wetgeving van de lidstaten slechts tijdelijk van aard is, dit terugkeerbesluit desalniettemin dient te blijven gehandhaafd en er slechts sprake is van opschorting van de uitvoering ervan. In het Terugkeerhandboek voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken is voorts nog bepaald in het kader van het bovenvermeld artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn: "Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven.

Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet. " Het houdt in dat er geen tussenpositie mogelijk is waarop de verwerende partij lijkt te alluderen, met name van een vreemdeling die illegaal verblijft, maar tijdelijk niet als dusdanig kan worden beschouwd en dus niet verwijderbaar is. (RvV, 27 februari 2017, n° 183 009)

Verzoeker weet eenduidig en duidelijk dat hij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming, is duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een latere afwijzing van de aanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. Dit laatste is echter hetgeen in casu wel ten onrechte gebeurde.

Dat tenslotte tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2017 beroep werd aangetekend, hetgeen heden hangende is voor Uw Raad met rolnummer RvV 24578.

Dat verzoeker heden andermaal een asielerzoek heeft ingediend, hetgeen in overweging genomen werd. (stuk 4)

Dat verzoeker voorts tevens een nieuwe verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend met zijn partner, de heer J.H. (...). Deze werd op 30/05/2017 ingediend bij de Stad Antwerpen, district Merksem. (stuk 5)

3. conclusie

Verzoeker is van mening dat een inreisverbod van 3 jaar onredelijk is gelet op het gegeven dat hij wel degelijk de moeite heeft genomen zijn verblijf in het Rijk te legaliseren, daar hij een aanvraag voor asiel deed. Dat verzoeker tevens een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend bij de Stad Antwerpen, district Merksem. Dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijks, doch zonder dit te erkennen, de rechten van verzoeker vervat in de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet geschonden, doch dat een langdurig gedwongen verblijf van 3 jaar dit wel doet.

Dat de motivering in desbetreffende beslissing derhalve geen inreisverbod van 3 jaar kan ondersteunen. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden. "

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name betreffende het opleggen van het inreisverbod, dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden uitgevoerd, dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en bovendien door de politie van Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd als volgt: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

De asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De wettelijke samenwoning dat betrokkene wenste te registreren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen

schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. H.J.J.N. (...) (°22.01.1972) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Ghana.

Tijdens betrokkenes arrestatie door PZ Antwerpen op 22.05.2017 wegens illegaal verblijf beweert betrokkenes partner dat betrokkene enige vorm van autisme heeft. Als betrokkene bang is, zou hij zich in zichzelf kunnen keren. Hij neemt hiervoor geen medicatie. Betrokkenes ouders wonen nog steeds in Ghana. Indien betrokkene zorg nodig heeft wat deze vorm van autisme betreft, kunnen zijn ouders mee instaan voor deze zorg in het land van herkomst. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat gemotiveerd werd waarom zij heeft geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waar zij meent dat deze motieven niet duiden waarom geopteerd wordt voor een duur van drie jaar, doch enkel verduidelijken dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat dit tegenstrijdig is met het proportionaliteitsbeginsel, wijst de Raad naar wat desbetreffend wordt uiteengezet bij het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”.

3.1.5. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet: de verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 15 december 2015 en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 15 maart 2016, verlengd tot 26 september 2016, en van 23 maart 2017, dat verschillende beslissingen tot verwijdering dus niet werden uitgevoerd.

3.1.5.1. De verzoekende partij stelt dat zij na de twee eerst genoemde bevelen een asielprocedure heeft opgestart, dat een verzoek tot internationale bescherming tevens inhoudt dat een verwijdering naar het land van herkomst onmogelijk is, dat dit tevens inhoudt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten niet konden uitgevoerd worden, dat het hierbij past te verwijzen naar Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), dat indien de Belgische regelgeving uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning dient te worden vastgesteld dat in dit geval de vreemdeling wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf en aldus ook niet kan worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft, zodat op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden. Zij wijst er op dat

nergens in de Terugkeerrichtlijn bepaald is dat wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en nadien een verblijfsrecht verkrijgt dat conform de wetgeving van de lidstaten slechts tijdelijk van aard is, dit terugkeerbesluit desalniettemin dient te blijven gehandhaafd en er slechts sprake is van een opschorting van de uitvoering ervan. De verzoekende partij verwijst nog naar het Terugkeerhandboek en stelt dat het niet mogelijk is dat een vreemdeling illegaal verblijft maar tijdelijk niet als dusdanig kan worden beschouwd en niet verwijderbaar is. Zij stelt dat zij eenduidig en duidelijk weet dat zij tijdens de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming, duidelijk beschermd is tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel en tevens de zekerheid heeft dat een latere afwijzing van de aanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten, dat dit laatste *in casu* ten onrechte gebeurde. Ten slotte wijst zij er op dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2017 een beroep werd aangetekend, hetgeen hangend is voor de Raad en dat zij heden andermaal een asielverzoek heeft ingediend, hetgeen in overweging werd genomen. Daarnaast wijst zij er ook op dat zij een nieuwe verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ingediend met haar partner op 30 mei 2017.

Daargelaten de vraag naar het al dan niet kunnen handhaven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2015 gelet op het navolgend indienen van een eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 15 maart 2016, welke termijn tot tenuitvoerlegging werd verlengd tot 26 september 2016 en van 23 maart 2017, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing. Het niet uitvoeren van één eerder bevel om het grondgebied te verlaten volstaat om toepassing te kunnen maken van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is niet vereist dat de betrokken vreemdeling reeds meerdere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Voor het opleggen van een inreisverbod in dit geval volstaat het dat de vreemdeling voorafgaandelijk geen gevolg gaf aan een welbepaalde verwijderingsbeslissing. *In casu* werden minstens de bevelen van 15 maart 2016, verlengd tot 26 september 2016 en van 23 maart 2017 niet uitgevoerd.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij aan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 15 maart 2016, welke termijn tot tenuitvoerlegging werd verlengd tot 26 september 2016, geen gevolg moest geven gelet op het navolgend indienen van een herhaalde asielaanvraag, wijst de Raad op wat volgt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 15 februari 2016 het volgende geoordeeld:

“Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).” en dat “Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest El Dridi (C 61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest Achughabian, C 329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.” (HvJ 15 februari 2016, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 75-76)

Uit bovenstaande rechtspraak blijkt dat het indienen van een herhaalde asielaanvraag niet verhindert dat de terugkeerprocedure op basis van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, *in casu* dat van 15 maart 2016 (waarvan de termijn voor tenuitvoerlegging verlengd werd tot 26 september 2016),

wordt hervat nadat het nieuwe verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg is afgewezen. *In casu* werd de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij afgewezen met de beslissing van de commissaris-generaal van 18 november 2016 houdende weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Louter ten overvloede (het Hof spreekt immers enkel over een “*beslissing in eerste aanleg*”) merkt de Raad hieromtrent op dat deze beslissing definitief is geworden nu het beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 183 633 van 9 maart 2017.

Het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2016 was bijgevolg, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en van het instellen van de huidige vordering tot op het moment van de uitspraak, definitief en uitvoerbaar. De verzoekende partij kan aldus, betreffende het niet uitvoeren van voormeld bevel, niet dienstig voorhouden dat hierna een asielaanvraag werd ingediend en dat een latere afwijzing van de aanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten, nu de asielaanvraag ingediend na het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2016, een herhaalde asielaanvraag betreft.

Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar de door haar ingediende derde asielaanvraag, stelt de Raad vast dat zij geenszins uiteenzet op welke wijze het indienen van een derde asielaanvraag na het nemen van de bestreden beslissing, leidt tot de onwettigheid van de bestreden beslissing en daarnaast dat de bewering van de verzoekende partij dat deze asielaanvraag in overweging werd genomen feitelijke grondslag mist, nu betreffende de derde asielaanvraag de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam op 7 juni 2017. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het beroep hiertegen door de Raad werd verworpen op 20 juni 2017 bij arrest nr. 188 672.

In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2017 niet diende opgevolgd te worden, of dat dit bevel niet kan dienen om een inreisverbod op te enten, gelet op het hangend beroep bij de Raad, wijst de Raad er op dat uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat dit beroep een schorsende werking heeft. Ook het gegeven dat een beroep werd ingesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een gevolg te geven aan het in de bestreden beslissing vermelde bevel van 23 maart 2017. Hieraan wordt toegevoegd dat een administratieve rechtshandeling tot aan de eventuele vernietiging ervan geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*) zodat de gemachtigde hiernaar kon verwijzen bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.5.2. Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod (voor maximum drie jaar) dient op te leggen indien zij vaststelt dat aan een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Voor het opleggen van het inreisverbod volstaat aldus dat aan één van de twee situaties vermeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is voldaan, *quod in casu*. De verzoekende partij voerde een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit. Hieraan wordt in de bestreden beslissing nog toegevoegd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2016 (waarvan de termijn tot tenuitvoerlegging werd verlengd tot 26 september 2016) en van 23 maart 2017, alsook dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat zij bovendien door de politie van Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er diende niet verwezen te worden naar enige andere omstandigheid.

3.1.6. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, wat betreft het opleggen van het inreisverbod kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.1.7. Betreffende de duur van het inreisverbod, betoogt de verzoekende partij dat indien de verwerende partij beslist dat het afleveren van een inreisverbod een wettelijke optie is, de specifieke omstandigheden moeten worden in acht genomen teneinde een inreisverbod te kunnen opleggen van maximum drie jaar waarbij deze termijn van drie jaar geen dwingende termijn is maar kan variëren van één dag tot drie jaar, dat dit betekent dat de verwerende partij dient aan te geven waarom zij heeft geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij meent te kunnen voorhouden dat zij niet dient aan te tonen dat het noodzakelijk is een inreisverbod van drie jaar op te leggen, doch dat het volstaat aan te tonen dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat zij aldus meent niet te

moeten motiveren waarom zij dit inreisverbod van drie jaar heeft genomen. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij hiermee namelijk expliciet stelt dat zij steeds een inreisverbod voor de maximumperiode dient op te leggen, tenzij specifieke omstandigheden het wenselijk maken dat een inreisverbod van een kortere periode wordt opgelegd, dat dit tegenstrijdig is met het proportionaliteitsbeginsel, dat hierbij dient nagegaan te worden of er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf. Zij wijst er op dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar een verregaande motivering behoeft, gelet op de inmenging die deze met zich mee brengt, dat zij derhalve dient te motiveren waarom zij kiest voor een inreisverbod van drie jaar, niet waarom zij nalaat te kiezen voor een inreisverbod van kortere duur. Voorts voert de verzoekende partij nog aan dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat de verwerende partij hieronder meent te kunnen verstaan dat zij louter dient op te sommen dat verscheidende fundamentele mensenrechten volgens haar niet werden geschonden, dat de opsomming van de rechten geen motivering betreft waarom al dan niet een inreisverbod de duur van drie jaar zou moeten hebben, dat deze opsomming immers duidelijk stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst hier geen schending van zou inhouden. Zij stelt dat een gedwongen verblijf van drie jaar hier mogelijks wel een schending van kan inhouden.

3.1.8. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De wettelijke samenwoning dat betrokkene wenste te registreren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. H.J.J.N. (...) (°22.01.1972) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Ghana.

Tijdens betrokkenes arrestatie door PZ Antwerpen op 22.05.2017 wegens illegaal verblijf beweert betrokkenes partner dat betrokkene enige vorm van autisme heeft. Als betrokkene bang is, zou hij zich in zichzelf kunnen keren. Hij neemt hiervoor geen medicatie. Betrokkenes ouders wonen nog steeds in Ghana. Indien betrokkene zorg nodig heeft wat deze vorm van autisme betreft, kunnen zijn ouders mee instaan voor deze zorg in het land van herkomst. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak. De verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan de verzoekende partij. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de verwerende partij er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

3.1.9. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De Raad wijst er op dat *in casu* op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat voorschrijft dat een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij betwist niet dat, ingevolge voormelde bepaling, haar een inreisverbod van maximum drie jaar kon worden opgelegd. *In casu* heeft de verwerende partij beslist de maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij dient aan te geven waarom zij geopteerd heeft voor de maximumtermijn van drie jaar, doch niet waar zij stelt dat de verwerende partij meent te kunnen voorhouden dat zij niet dient aan te tonen dat het noodzakelijk is een inreisverbod van drie jaar op te leggen, doch dat het volstaat aan te tonen dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat zij aldus meent niet te moeten motiveren waarom zij dit inreisverbod van drie jaar heeft genomen. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod dat omstandig wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij de mening toegedaan is dat een termijn van drie jaar proportioneel is: er wordt gewezen op de feitelijke omstandigheden, het belang van de immigratiecontrole en de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. Tevens wijst de verwerende partij er op dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. In dit onderzoek, dat duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij in op de specifieke omstandigheden van de zaak, zoals de asielaanvragen, de wettelijke samenwoning en relatie met dhr. H.J.J.N. en de bewering van de partner van de verzoekende partij dat zij enige vorm van autisme heeft, en voert zij een onderzoek naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat een termijn van drie jaar moest worden opgelegd en dat hierbij rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Uit de motieven kan aldus ook niet afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat zij steeds de maximumperiode dient op te leggen, tenzij specifieke omstandigheden het wenselijk maken dat een inreisverbod van een kortere periode wordt opgelegd, noch dat de verwerende partij artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet begrijpt in die zin dat zij louter dient op te sommen dat verscheidende fundamentele mensenrechten volgens haar niet werden geschonden. Gelet op voorgaande vaststellingen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing wel degelijk, naast het onderzoek naar onder meer een eventuele schending van fundamentele mensenrechten, een motivering bevat waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat de motieven betreffende de duur van het inreisverbod foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de bestreden beslissing is gesteund en de beslissing zelf.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het wijzen op de hardnekkigheid om op het grondgebied te verblijven foutief of kennelijk onredelijk is gelet op haar uiteenzetting onder punt 3.1.5.1., wijst de Raad vooreerst naar de uiteenzetting onder punt 3.1.5.1. De verzoekende partij toont aldus minstens niet aan dat zij geen gevolg diende te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2016 en 23 maart 2017. Nergens uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij van mening zou zijn dat de hardnekkigheid om op het grondgebied te verblijven niet kan afgeleid worden uit het niet uitvoeren van de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten, minstens toont zij dit niet aan.

3.1.10. Waar de verzoekende partij meent dat de opsomming van de mensenrechten geen motivering bevat waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd daar deze opsomming duidelijk stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst hier geen schending van zou inhouden, waarbij zij er op wijst dat een gedwongen verblijf van drie jaar hier mogelijks wel een schending van kan inhouden, wijst de Raad er vooreerst op dat betreffende het beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar herkomstland alsook dat het loutere feit dat dhr. H.J.J.N. niet gedwongen zou kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen

volgen naar Ghana. Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Betreffende artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, gemotiveerd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De verzoekende partij toont echter niet aan, noch in onderhavig middel, noch in het derde middel waar de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dat, hoewel een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, het feit dat zij gedurende drie jaar het Schengengrondgebied niet terug mag inreizen, wel een dergelijke schending zou inhouden. De Raad ziet ook niet in op welke wijze, ingevolge haar asielrelaas, een beslissing tot verwijdering geen schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, maar het niet terug het Schengengrondgebied mogen inreizen, wel een dergelijke schending zou inhouden.

3.1.11. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing inzake de duur van de termijn van het inreisverbod steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (het EVRM). Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht en op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven. In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien de heer O.B. (...) een partner heeft waarmee hij sedert mei 2015 samenwonend is en een duurzame relatie onderhoudt. Dat dit zeker gekend is bij verwerende partij, daar verzoeker hier duidelijk melding van heeft gemaakt tijdens zijn procédure voor het CGVS. Dat verzoeker en zijn partner bovendien een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning deden op 30/05/2017

(stuk 5)

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tót 'respect' voor het gezinsleven van verzoeker, het recht van verzoeker op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68)

Het EHRM oordeelde dat onderzocht dient te worden of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. (EHRM, 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, §63; EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues da Silva een Hoogkamer t. Nederland, §38; EHRM, 17 oktober 1986, Rees t. Groot-Britannië, §37) Er dient bijgevolg nagegaan te worden of er een redelijk evenwicht is gevonden tussen het algemeen belang en het belang van het individu.

In de essentie van deze 'fair balance'-toets ligt de proportionaliteitsvereiste, de voorwaarde dat een inbreuk op artikel 8 EVRM noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. (EVRM, 7 juli 1989, Gaskin t. Groot-Britannië, §49) In deze zin is er geen groot verschil met een toetsing van de

mogelijke schending volgens artikel 8, lid 2 EVRM, dewelke wordt voorgeschreven bij een voortgezet verblijf.

Verzoeker stelt dat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van enige proportionaliteit in de voorliggende beslissing, daar nergens uit blijkt, noch kan blijken dat enige afweging werd gemaakt tussen de belangen van de staat en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of this case and whether they adopted, in the context of their margin of appréciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation (EHRM, *Nada t. Zwitserland*, 12 september 2012, 10593/08, §185)

Hieruit blijkt dat verwerende partij voldoende rekening dient te houden met de individuele situatie van verzoeker en dat zij minstens de individuele situatie van verzoeker dient te onderzoeken en dit moet blijken uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft immers met voorliggende beslissing niet enkel haar motiveringsplicht geschonden, doch tevens de zorgvuldigheidsplicht.

De motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing. Het komt Uw Raad bij de beoordeling hiervan niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus in de plaats te stellen van de overheid; Uw Raad kan enkel nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan.

Hierbij moet verwerende partij zorgvuldig tewerk gaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat zij alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. De zorgvuldigheidsnorm houdt tevens in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP1970,382.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in zulke gevallen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er gegevens aanwezig zijn in het dossier die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS, 23 april 2003, n° 118.534; RW, 24 augustus 2011, n° 65.747)

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij zich in voorliggende zaak schuldig heeft gemaakt aan een motivering die desbetreffende beslissing niet kan staven, dit gelet op de totale afwezigheid van enige motivering omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Ondergeschikt wenst verzoeker tevens op te merken dat verwerende partij op de hoogte was, minstens had moeten zijn van de medische situatie van verzoeker, zijnde de waarschijnlijkheid van een autisme spectrum stoornis. (stuk 3) Dat conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt dat ook met de gezondheidstoestand van verzoeker, onderdaan uit het derde land, rekening gehouden dient te worden. Dit te meer gelet op "the stigmatization and discrimination faced by people with disabilities, which it cited as major contributing factors to the inadequate treatment of patients with mental health illness". (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Ghana, 22 februari 2017)

Dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier van verwerende partij blijkt of kan blijken dat zij met voorliggend element rekening heeft gehouden. Verzoeker is heden, op eigen initiatief, bezig met het doorlopen van de nodige onderzoeken, doch zal slechts begin 2018 uitsluitend gegevens kunnen worden.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij heeft nagelaten, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de gezins- en familiesituatie uit artikel 8 EVRM in rekening te brengen. Voorts deed zij geen enkele moeite om de medische situatie, waaronder tevens de mentale gezondheid van verzoeker valt, na te gaan.

Tevens, gelet op de uiteenzetting in het derde middel, is het niet mogelijk voor verzoeker om zijn gezinsleven voort te zetten in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

3.2.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. De verzoekende partij kan de schending van dit artikel dus niet dienstig inroepen in het kader van een beroep tegen een inreisverbod, dat geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

3.2.3. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op de hoogte was, minstens had moeten zijn van de medische situatie van de verzoekende partij, zijnde de waarschijnlijkheid van een autisme spectrum stoornis, dat nergens in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat zij met voorliggend element rekening heeft gehouden, dat de verzoekende partij op heden, op eigen initiatief, bezig is met het doorlopen van de nodige onderzoeken, doch dat slechts begin 2018 uitsluitsel zal kunnen gegeven worden. Zij stelt dat de verwerende partij geen enkele moeite deed om de medische situatie, waaronder tevens de mentale gezondheidstoestand, van de verzoekende partij na te gaan.

Voorgaande kritiek van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag, nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij het vermelden van een autisme spectrum stoornis in overweging heeft genomen, doch hieromtrent heeft gemotiveerd: *“Tijdens betrokkenes arrestatie door PZ Antwerpen op 22.05.2017 wegens illegaal verblijf beweert betrokkenes partner dat betrokkene enige vorm van autisme heeft. Als betrokkene bang is, zou hij zich in zichzelf kunnen keren. Hij neemt hiervoor geen medicatie. Betrokkenes ouders wonen nog steeds in Ghana. Indien betrokkene zorg nodig heeft wat deze vorm van autisme betreft, kunnen zijn ouders mee instaan voor deze zorg in het land van herkomst. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.”* De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de vrijwaring van de basisrechten, namelijk de bescherming tegen inmenging van de staat in het privé- en gezinsleven, moet worden onderzocht aangezien zij een partner heeft waarmee zij sedert mei 2015 samenwoont en een duurzame relatie onderhoudt, dat dit zeker gekend is bij de verwerende partij, daar zij hier duidelijk melding van maakte tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij wijst er op dat zij en haar partner bovendien een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning deden op 30 mei 2017. Voorts meent zij dat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van enige proportionaliteit, daar nergens uit blijkt dat enige afweging werd gemaakt tussen de belangen van de staat en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij terwijl voldoende rekening dient gehouden te worden met de individuele situatie van de verzoekende partij en dat zij minstens haar persoonlijke situatie dient te onderzoeken en dit moet blijken uit de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dat er een totale afwezigheid is van enige motivering omtrent haar privé- en gezinsleven.

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent dat er totale afwezigheid is van enige motivering omtrent haar privé- en gezinsleven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij onderzocht heeft en dit als volgt:

"De wettelijke samenwoning dat betrokkene wenste te registeren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. H.J.J.N. (...) (°22.01.1972) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Ghana."

Uit voormelde motieven blijkt eveneens dat de verzoekende partij een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij waarbij haar individuele situatie in rekening werd gebracht. Immers wordt gewezen op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, namelijk op de wettelijke samenwoning en het voorgehouden gezinsleven met dhr. H.J.J.N. Desbetreffend wordt eerst het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangenomen doordat de wettelijke samenwoning werd geweigerd daar deze niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, dat dit een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Door er enkel op te wijzen dat zij een nieuwe verklaring tot wettelijke samenwoning deden op 30 mei 2017 – feit dat bovendien dateert van na de bestreden beslissing en waarbij ook moet opgemerkt worden dat het een document 'verklaring wettelijke samenwoning' betreft uitgaande van de verzoekende partij en dhr. H.J.J.N. en louter door hen beiden ondertekend – toont zij

geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook door het louter voorleggen ter terechtzitting van een akte van huwelijksaangifte op 17 oktober 2017 – feit dat dateert van na de bestreden beslissing en enkel een aangifte betreft, doch geenszins het bewijs van het bestaan van een huwelijk – toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Indien de verwerende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM weerhoudt, kan er ook geen sprake zijn van een inmenging in het gezinsleven en diende de verwerende partij geen afweging door te voeren tussen de persoonlijke belangen van de verzoekende partij en de belangen van de staat. Echter blijkt niet eenduidig uit de bestreden beslissing dat zij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM weerhoudt, nu zij overgaat tot een belangenafweging en motiveert dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst, dat het loutere feit dat de partner van de verzoekende partij niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig kan volgen naar Ghana, dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief kan laten gelden om alsnog in België te verblijven en dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, proportioneel is. Uit voorgaande motieven blijkt duidelijk dat de persoonlijke situatie en belangen van de verzoekende partij afgewogen worden tegen de belangen van de staat, zijnde immigratiecontrole.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is of gesteund is op een incorrecte feitenvinding.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de motieven betreffende de belangenafweging conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn.

Betreffende de relatie met haar Belgische partner, wijst de Raad erop dat het een situatie van eerste toelating betreft, en dient te worden nagegaan of een positieve verplichting is voor de staat om verzoekster op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de Staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De Raad wijst er op dat in het kader van een redelijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de

toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in het kader van de belangenafweging rekening heeft gehouden met het feit dat niet aangetoond werd dat de verzoekende partij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het herkomstland, dat het loutere feit dat haar partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig kan volgen naar Ghana. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het kader van de belangenafweging. Zij wijst erop dat uit het derde middel blijkt dat het niet mogelijk is voor haar om haar gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst, maar uit de uiteenzetting onder punt 3.3. blijkt dat het derde middel ongegrond is. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Immers wordt uitdrukkelijk gemotiveerd *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel”*.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets of belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zij toont evenmin aan dat de in de bestreden beslissing doorgevoerde belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“Dat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en in navolging hiervan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen halsstarrig blijft vasthouden aan het ongeloof van de homoseksuele geaardheid, is een schending van de rechten van verzoeker vervat in het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens, dit in eerste instantie vanwege het gevaar op repatriëring dat boven het hoofd van verzoeker hangt, en het inreisverbod dat heden aan verzoeker werd betekend (stuk 1), doch tevens gelet op de vernederende behandeling die verzoeker ondergaat door het herhaaldelijk ontkennen van zijn seksuele geaardheid en zijn seksuele identiteit. Dit laatste geldt zowel voor verzoeker als voor zijn partner, de heer H. (...).

In het artikel 3 van het EVRM is het volgende vervat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Dit houdt onder meer het verbod op refoulement in. De verdragsstaten van het EVRM dragen de verantwoordelijkheid voor alle voorzienbare gevolgen van een uitwijzing naar een land buiten hun jurisdictie. (EHRM, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, n° 14038/88, §86) Het verbod op refoulement betekent dus dat een vluchteling niet naar een land kan worden uitgezet waar deze persoon vervolging, foltering of andere mishandeling mag vrezen. Hierbij dient in casu rekening gehouden te worden met de volgende elementen: verzoeker is een jongeman uit Ghana. Hij is homoseksueel, hetgeen in Ghana bestraft wordt met criminele straffen conform Ghana's criminal code act 29 of 1960 ammended in 2003, section 104.

Vervolging kan zich op verschillende manieren manifesteren, zoals detentie enkel op basis van de seksuele geaardheid of ook fysiek, psychisch en seksueel geweld. Landen waar homoseksuele relaties strafbaar zijn schenden sowieso de internationale mensenrechtenstandaarden. Het vervolgingskarakter is duidelijk voor holebi's die een risico lopen op vervolging of bestraffing zoals de doodstraf, gevangenisstraf. Zelfs niet of weinig uitgevoerde wetgeving kan volgens UNHCR leiden tot een ondraaglijke situatie voor holebi's en aanleiding geven tot vervolging. De niet-toegepaste wetgeving kan, afhankelijk van de situatie in het land van herkomst, bij dragen tot een sfeer van intolerantie en algemeen gevaar voor vervolging. En ervoor zorgen dat holebi's geen bescherming durven vragen en verkrijgen van hun eigen overheid. (Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Holebi's op de vlucht: een analyse van beslissingen door de asieliinstanties, 10 mei 2013, p. 29)

Dat uit de country of origin information en de algemene nieuwsfeiten blijkt dat Ghana een verregaande homofobe cultuur heeft. Hier dient nogmaals gesteld te worden dat homoseksuele relaties strafbaar zijn

bij wet. Dat ook in de grondwet geen melding wordt gemaakt over seksuele geaardheid of genderidentiteit. (Home Office, Country Information and Guidance, Ghana: Sexual orientation and gender identity, Februari 2016, p.10)

Voorts stelt de COI van het Home Office (Home Office, Country Information and Guidance, Ghana: Sexual orientation and gender identity, Februari 2016, p. 17) het volgende:

"The immigration and refugee board of Canada noted in their 2012 report that, according to the Australian Refugee Review Tribunal, 'police in Ghana are unlikely to assist a homosexual victim of assault' as they are generally unresponsive to claims of assault on homosexuals.

In 2013, Amnesty International welcomed 'Ghana's commitment to investigate attacks on persons based on their sexual orientation or gender identity' although were 'very disappointed at Ghana's rejection of recommendations to decriminalize same-sex relations, and to combat the climate of homophobia and discrimination against LGBT persons'.

The USSD report for 2014 observed that 'there were reports that police were reluctant to investigate claims of assault or violence against LGBT persons. According to the HRAC [Human Rights Advocacy Center; an NGO], gay men in prison were often subjected to sexual and other physical abuse. The government took no known action to investigate or punish those complicit in the abuses. However regarding human rights violations generally, the report stated that: 'The government took steps to prosecute and punish officials who committed violations, whether in the security forces or elsewhere in the government, but police impunity remained a problem'.

On protection generally, the USSD noted: 'The Inspector General of Police, CHRAJ [Commission on Human Rights and Administrative Justice], and the Police Intelligence and Professional Standards Unit (PIPS) investigate claims that security forces used excessive force. PIPS also investigates human rights abuses and police misconduct. In 2013, the most recent year for which statistics were available, PIPS received 788 new complaints, of which 320 were closed and 468 remained under investigation at year's end. Of the 788 new cases, most involved unprofessional handling of a case or misconduct by police. '

Not specifically in relation to LGBT persons, Freedom House, in their 2015 report, noted: 'Police in Ghana have a history of using excessive force, making arbitrary arrests, prolonging détention of suspects, and taking bribes. In March 2014, the country's police service launched a series of initiatives to improve its image and effectiveness, including more stringent disciplinary procedures and the creation of a new training institute. For the first quarter of 2014, the Police Intelligence and Professional Standards Unit fired 21 officers and demoted a further 9 for various offenses, including brutality and fraud. "

Er zijn bovendien bronnen die "indicate that former Président John Evans Atta Mills publicly condemned homosexuality, including a vow to combat homosexuality. Ministers of States have also condemned homosexuality, and a Member of Parliament reportedly called for the "public lynching of homosexuals". Sources report the head of the Ghana's Commission on Human Rights and Administrative Justice as saying that her organization would not fight for gay rights because homosexuality is illegal". (eigen vertaling: geven aan dat de voormalige président John Evans Atta Mills homoseksualiteit publiekelijk veroordeeld, met inbegrip van een gelofte om homoseksualiteit te bestrijden. De ministers van de lidstaten hebben ook homoseksualiteit veroordeeld, en een lid van het Parlement riep naar verluidt op tot de "publieke lynching van homoseksuelen". Bronnen melden het hoofd van de Ghanese Commissie voor de rechten van de mens en administratieve rechtspraak zegt dat haar organisatie niet zou vechten voor homorechten, omdat homoseksualiteit illegaal is)

(Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, 16 augustus 2012)

Het repatriëren van verzoeker, een homoseksuele jongeman, naar zijn land van herkomst, zijnde Ghana, zal derhalve onder het verbod van de refoulement vallen en een schending inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het herhaaldelijk ontkennen van de seksuele geaardheid houdt bovendien ook een schending van artikel 3 EVRM in, daar waar het een vernederende behandeling op absolute wijze verbiedt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwoorde vernederende behandeling als volgt: "Where treatment humiliates or debases an individual showing a lack of respect for, or diminishing his or her human dignity or arouses feelings of fear, anguish or inferiority capable of breaking an individual's moral and physical resistance, it may be characterised as degrading and also fall within the prohibition of Article 3." (EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, n°5310/71, §167)

Het Europees Hof heeft voorts vast gesteld dat rekening dient gehouden te worden of het vernederen en degraderen van een persoon de doelstelling ervan was en of, wat betreft de gevolgen, het de persoonlijkheid van de betrokkene nadelig heeft beïnvloed. Gedrag dat de menselijke waardigheid aantast kan tevens worden gezien als vernederende behandeling. Bovendien dient aangestipt te worden dat "it may well be suffice that the victim is humiliated in his own eyes, even if not in the eyes of others". (EVRM, Bouyid t. België, 28 september 2015, n° 23380/09, §87)

Het moet benadrukt worden dat er een sterke link kan worden waargenomen tussen het verbod op vernederende behandeling van artikel 3 EVRM en het begrip /menselijke waardigheid⁷, dit op zijn beurt is nauw verbonden met het aanbieden of minstens niet ontkennen van de naakte essentie die nodig is voor menselijk welbevinden en de ontwikkeling van de persoonlijkheid.

In casu blijven de Belgische overheidsdiensten erop hameren dat verzoeker niet van homoseksuele geaardheid is. Hierbij blijven zij de identiteit van verzoeker ontkennen, hetgeen de essentie van zijn persoonlijkheid omvat, hetgeen hem beperkt een vrij en open leven te leiden met zijn partner, de heer H. (...). Het is immers, zoals het UK Supreme Court stelt dat:

"the underlying rationale of the Convention is ... that people should be able to live freely, without fearing that they may suffer harm of the requisite intensity or duration because they are, say, black, or the descendants of some former dictator, or gay. In the absence of any indication to the contrary, the implication is that they must be free to live openly in this way without fear of persecution. By allowing them to live openly and free from that fear (...)" (UK Supreme Court, HJ (Iran) en HT (Kameroen) t. Secretary of State for the Home Department, 2010 UKSC31, 7 juli 2010, §53.)

Hierboven dient rekening gehouden te worden met de gevoelens van zelfverloochening, angst, schaamte, isolement en zelfs zelfhaat die kunnen worden gecreëerd in reactie op een onvermogen om open te zijn over de eigen seksualiteit of genderidentiteit. Dit tezamen met de gevolgen op meer dan de lange termijn zijn zonder twijfel factoren die te overwegen zijn. (UNCHR, guidelines on international protection no. 9, 23 oktober 2012, §33)

Uit bovenstaande kan derhalve worden afgeleid dat het veelvuldig ontkennen van de seksuele identiteit van verzoeker een aantasting is van zijn menselijke waardigheid en gevoelens van angst, zelfhaat, zelfverloochening, minderwaardigheid, ... met zich meebrengt. Ongetwijfeld heeft dit en zal dit naar de toekomst de morele weerstand van verzoeker breken. Het is dan ook zonder twijfel dat deze langdurige procedure de persoonlijkheid van betrokkene nadelig heeft beïnvloed. De voorliggende behandeling van verzoeker, het veelvuldig en hardnekkig ontkennen van zijn seksuele geaardheid, houdt een vernederende behandeling in, zoals wordt verboden door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

3.3.2. De verzoekende partij meent aldus dat artikel 3 van het EVRM geschonden is daar enerzijds zij een homoseksuele jongeman is uit Ghana waar homoseksualiteit bestraft wordt met criminele straffen en daar anderzijds het halsstarrig blijven vasthouden aan het ongeloof van de homoseksuele geaardheid door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in navolging hiervan door de Raad, een vernederende behandeling vormt, zowel voor zichzelf als voor haar partner.

3.3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke –of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008r Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Gruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.4. Betreffende artikel 3 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“De asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt”*.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn en toont niet aan dat er, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, wel degelijk sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De Raad wijst er op dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgesloten met arrest nr. 183 633 van 9 maart 2017, waarbij deze Raad oordeelde dat de meervoudige asielaanvraag niet in overweging diende te worden genomen. In voornoemde arrest overweegt de Raad:

“Waar verzoekende partij verwijst naar haar chatgesprekken met verschillende homoseksuele partners en stelt dat deze gesprekken gevoerd werden voordat zij een relatie had met haar huidige partner en voor dat zij een asielaanvraag indiende, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar met betrekking tot die chatconversaties als volgt werd vastgesteld: “Met betrekking tot de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als “uitprint chatconversaties met verschillende homoseksuele partners” aangeduide documenten, uittreksels van

sms- en WhatsApp-conversaties met verschillende mannen waarin o.a. (al dan niet seksueel getinte) afspraken worden geregeld, merkt de Raad vooreerst op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers geaardheid en asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op het gegeven dat dergelijke sms- en WhatsApp- berichten gemakkelijk kunnen worden geënceneerd en alzo gesolliciteerd van aard (kunnen) zijn, kan hier geen bewijswaarde aan worden gehecht. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde uittreksels van conversaties/contacten met verschillende mannen in België zijn derhalve geenszins van aard om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen bij 's Raads arrest nr. 174 257 van 6 september 2016 in het kader van zijn vorige asielaanvraag met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en zijn asielrelaas werd vastgesteld. Verzoeker brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen." Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen."

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers vorige, eerste asielaanvraag bij arrest nr. 174 257 van 6 september 2016 op grond van verschillende, talrijke vaststellingen werd vastgesteld en geoordeeld, en omstandig gemotiveerd dat aan de voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij en aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, wat, gelet op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, impliceert dat zij geen reëel risico loopt om in Ghana te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Door enkel opnieuw te stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden is doordat zij een homoseksuele jongeman is uit Ghana waar homoseksualiteit bestraft wordt met criminele straffen en waar een homofobe cultuur heerst – onder verwijzing naar een rapport over seksuele oriëntatie en genderidentiteit in Ghana – gaat verzoekende partij voorbij aan het feit dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer reeds onderzocht werd en toont zij geenszins aan dat de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk geconcludeerd heeft dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.5. Indien de verzoekende partij meent dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, dient zij op precieze wijze aan te tonen dat er elementen voorhanden zijn die in die richting wijzen en mag van haar verwacht worden dat zij nauwkeurig aanduidt welke nieuwe gegevens er bestaan die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie die maken dat de voorgaande beoordelingen achterhaald zijn. Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten immers de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

Dergelijke nieuwe gegevens betreffende de homoseksuele geaardheid worden door de verzoekende partij niet aangehaald in het derde middel. Waar zij in het tweede middel er op wijst dat zij opnieuw een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd op 30 mei 2017, kan de Raad enkel vaststellen dat een document betreft dat door de verzoekende partij en dhr. H.J.J.N. werd ondertekend, doch geenszins dat de verzoekende partij en dhr. H.J.J.N. wettelijk samenwonend zijn. Ook uit het louter voorleggen, ter terechtzitting, van een akte van huwelijksaangifte van 17 oktober 2017 blijkt geenszins dat voorgaande beoordeling over de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid en het asielrelaas van de verzoekende partij achterhaald is. Uit een akte van huwelijksaangifte blijkt immers geenszins het bestaan van een huwelijk en evenmin blijkt uit een dergelijke aangifte op zich dat er elementen zijn die tot een andere beoordeling aangaande de voorgehouden homoseksualiteit zouden nopen.

Bovendien betreffende beide documenten elementen van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze elementen niet te hebben betrokken in haar beoordeling over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Hetzelfde geldt ook voor het door de verzoekende partij ter terechtzitting voorgelegde document van Human Rights Advocacy centre van 29 augustus 2017. Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit voornoemd document enkel blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij geweld, stigmatisering en discriminatie onderging in Ghana. Dit zijn loutere beweringen die geenszins gestaafd worden door een begin van bewijs, noch bevestigd worden door de organisatie. De overige informatie betreft de behandeling van homoseksuelen personen in Ghana, doch heeft geen betrekking op het al dan niet geloofwaardig zijn van de homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij. Er wordt in het document verwezen naar een artikel dat werd gepubliceerd door een mediahuis in Ghana op hun facebookpagina, doch hierin wordt enkel de visie van de verzoekende partij op de repatriëring door België en haar homoseksualiteit en verklaringen van de verzoekende partij weergegeven. Verklaringen en de visie van de verzoekende partij (en dhr. H.J.J.N.), kunnen geenszins aantonen dat voorgaande beoordeling over de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid en het asielrelaas van de verzoekende partij achterhaald is.

3.3.6. Gelet op het feit dat aan de voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij en aan haar relaas geen geloof wordt gehecht, na onderzoek van twee asielaanvragen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad, en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij, kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat het halsstarrig vasthouden aan het ongeloof van de homoseksuele geaardheid leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Immers werd zowel in de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als in de arresten van de Raad op grond van verschillende, talrijke vaststellingen geoordeeld en omstandig gemotiveerd waarom aan de voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

3.3.7. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.8. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER